

דודי חוזר הביתה

אבא, חזרתי. הרב
נחמן קפלר עם בנו
דודי

הוא נולד למשפחה ירושלמית אמידה וגדל
בחממה מוגנת מדי, עד שהמציאות התנפצה
לו בפנים | **דודי קפלר משחזר את הנפילה
מחיים מבוססים לבדידות והתמכרות, ואת
הקשר המורכב שהוביל למגורים לצד אביו |**
במונולוג חשוף הוא מדבר על הכול: ההידרדרות
והחיים שהתפרקו, החבר שהציל אותו
מרעב והסגירה של המעגל שהובילה אותו
לעבור לגור בדירה סמוכה לאביו בירושלים
ולזכות לברכת שמיים גדולה | יש תקווה

חננאל שפירא

א

יד הופך נער שנפלט מכל הישיבות בגיל
חמש עשרה ומצא את עצמו דחוי ומבודד,
לאדם שפוליטיקאים ובכירים פותחים
בפניו דלתות לרווחה? איך קורה שאדם
שחי כמעט כמו הומלס הופך לאיש מסודר
ומבוקש? ואיך קורה שדווקא מי שלגודל
הצער לא חי בשלום עם אביו במשך שנים
עובר להתגורר סמוך אליו בירושלים,
רק כדי לזכות להניח איתו תפילין מדי
בוקר? סיפור חייו של דודי קפלר רצוף
פרדוקסים, אך כשמקשיבים לו, פתאום
הכול מתחבר באופן המרגש ביותר.
"אני בן שלושים ושבע כיום, אבל מרגיש
לפעמים כאילו עברתי חיים של אדם בן
מאה", הוא משתף בכנות בריאיון חשוף
ל"משפחה". "חוויתי אינספור תהפוכות,
עליות חדות ונפילות כואבות, אבל
בתוך כל החושך אני מרגיש שנולדה בי
שליחות. בכל כך הרבה תחנות לאורך
הדרך יכולתי פשוט להרים ידיים, לוותר
ולהיעלם.

"ההחלטה להמשיך להילחם ולבחור
בחיים מלווה אותי גם כעת ומעניקה לי
את הכוח לעשות צעד לגמרי לא מובן
מאליו, לפתוח את הלב ולחשוף את המסע
שלי. נכון, מדובר בסיפור החיים הפרטי
שלי, על כל צלקותיו, אבל אני מאמין
שלא מעט אנשים עוברים התמודדויות
ומחפשים בתוכן שביב של תקווה. אני
כאן כדי לחזק אותם ולתת להם כוח לא
להתייאש".

חממה ללא נוגדנים

"אני בן הזקונים", חוזר קפלר אל ראשית
סיפורו. "נולדתי וגדלתי בירושלים, בבית
שבו קיבלתי כל מה שרק אפשר לבקש,
כמו שנהוג לומר 'עם כפית של זהב בפה'.
ההורים היו מבוססים מאוד והאחים
הגדולים שלי עסקו כל הזמן בניסיונות
להגן עליי ולמנוע ממני כל שמץ של כאב.
מעולם לא ידעתי מה המשמעות של
לנקות אחריי או לדאוג לעצמי. מבחינתי,
האנשים סביבי נבראו למטרה אחת

ויחידה – לדאוג לי ולוודא שיהיה לי טוב.
"אבל מהר מאוד התברר שדווקא כאן
טמונה הבעיה: ילד שגדל בחממה לא
מפתח חוסן נפשי. הוא אינו מסוגל
להתמודד עם טיפה של כאב פשוט כי אף
פעם לא כואב לו, והוא לא מפתח שום
נוגדנים לעולם שבחוקי". המפגש שלו
עם המציאות, כפי שאפשר היה לצפות,
התברר ככואב במיוחד.

"הבעיה האמיתית החלה כשהגיעו
הכאבים הראשונים בחיים", הוא משחזר.
"זה קרה בבינה או במפגשים עם חברים,
בזמנים שבהם המשפחה המגוננת לא
עמדה לצידו ונדרשתי להתמודד לגמרי
לבד בג'ונגל שנקרא 'העולם האמיתי'.
ברגע שהחלו ההתמודדויות פיתחתי
מנגנון בריחה. התחלתי לפצות את עצמי
בכמויות אדירות של ממתקים שקניתי
לעצמי ולסובבים אותי, ובעצם הרגשתי
משיכה בלתי מוסברת לכל מה שאסור
ומצוי מחוץ לגבולות.

"גם כשהצלחתי לפרוץ את החומות
ולהשיג את כל מה שרציתי, מעולם לא
הייתי מרוצה באמת. כלפי חוץ שיחקתי
את המשחק והצגתי תמונה שהכול
מצוין, אבל בפנים הכול היה כבוי ורע.
באסיפות ההורים תמיד אמרו לאבא
שיש לי פוטנציאל ענק וראש מצוין, אלא
שבפועל בשום מבחן לא קיבלתי ציון
יותר משלושים.

"ההורים ניסו לעזור לי בכל כוחם. הם
שלחו אותי למורים פרטיים וניסו לשלב
טיפולם תרופתיים, אבל שום דבר לא
הצליח לגעת בשורש הבעיה שהיום אני
יודע שהייתה קשורה בין היתר לדבר הזה
ששמו 'רגישות יתר'.

"בגיל חמש עשרה נפלטתי מהשיבה ומאז
עברתי בין מסגרות שונות", מתאר קפלה.
"אבא שלי השקיע מזמנו ומכספו ואימץ
כל קשר אפשרי כדי שלא אתדרדר, אבל
בשום מקום לא הצלחתי".

כאן מתאר קפלה את החלק הקשה
והמכאיב ביותר. "בגיל 18 ויום החלטתי

לעשות מעשה חמור. הרגשתי שאני כבר
אחראי לעצמי, ושאף אחד לא יקבע לי
יותר. נכנסתי לחדר האמבטיה, נעמדתי
מול המראה וגילחתי את הפאות והזקן,
כשאני מבהיר לכולם שבזה נגמר הסיפור
– יותר לא יגידו לי מה לעשות".

איך הגינוי ההורים לצעד הדרמטי הזה?
"התגובות היו קשות מאוד – שבר וזעזוע,
צעקות ובכי נורא. כל הבית היה על
גלגלים, אבל במשך כל אותו יום אף אחד
לא דיבר איתי. בדיוק גיליתי שבאותן
שעות אבא פנה לעסקי החסידות וביקש
לשאול מה אפשר לעשות. לאחר מכן,
כחסידי אמיתי, הוא פנה במכתב מפורט
ומודאג לכ"כ מרן הרבי מגור, וגולל בפניו
את כל הסיפור. הרבי שאל: 'בן כמה
הבחור?' אבא השיב: 'בן שמונה עשרה
ויום'. ואז הגיעה ההוראה של הרבי: 'אם
כן, תמצאו לו שידוך'.

"מי שהכיר אותי באותם ימים ידע
עד כמה ההנחיה הזו נשמעה מנותקת
מהמציאות, שכן הייתי בחור לא יציב,
רחוק מלהיות בשל לחיי נישואין. אבל
אבא שלי בעל אמונת חכמים חזקה והוא
נצמד לדברי הצדיק. ברגע שהוא יצא
מהרבה, הוא התקשר לאחים שלי והודיע
להם: 'אני ממנה אתכם לחפש שידוך
לדודי ותקראו לי לווארט'.

"באותו זמן לא ידעתי דבר ממה
שמתחולל מאחורי הקלעים", ממשיך
קפלה. "התחלתי לחיות את 'חיי החופש'
המדומים שלי, בלי זקן ובלי פאות,
מאושר מעצם הבריחה מהמסגרת שחנקה
אותי. אבל בתוך זמן קצר הגיע השידוך
והכול נסגר במהירות. כך הפכתי לבחור
הראשון מכל המחזור שלי בחסידות גור
שהתארס. שלושה חודשים לאחר מכן
עמדתי תחת החופה ועשרה חודשים
אחרי החתונה נולדה בתי הבכורה,
ואחריה הגיעו לעולם עוד שני ילדים
נפלאים".

נפילה למעמקי תהום

בשנים שלאחר החתונה ידע קפלה
הצלחות רבות, לפחות למראית עין. "היה
לי רכב מפואר, השתכרתי היטב ועשיתי
הרבה עסקים. כמו שהרבי אמר, אפשר
לומר שהנישואין בהחלט עיצבו אותי
והפכו את חיי למסודרים", הוא מציין.
"כלפי חוץ נראיתי כמו איש עסקים
שמצליח בחיים.

"אבל האמת היא שחייתי בעיקר בתוך
פוזה, בעולם של 'נדמה לי'. כי גלגלתי
הרבה פרויקטים, אך לא באמת ראיתי
בהם הצלחה גדולה. כשהתחלתי להבין
שיש לי קשיים כלכליים רציניים וראיתי
שהשפע רחוק ממני, הלכתי להתייעץ עם
גרפולוג. הוא הביט בכתב היד שלי ואמר
לי משפט שטלטל אותי: 'דודי, הרגשות
שלך מול אבא שלך חסומים לחלוטין כבר
מגיל שש ואבא הוא מקור השפע שלך. לך
ותשבור את המחיצות מולו, תקרב אליו'.

"כילד, לא ידעתי מהי קרבה רגשית
והייתי חסום לגמרי", הוא מודה. "גם
בגיל עשרים זו הייתה עבורי משימה
מורכבת וכמעט בלתי אפשרית ובכל זאת
החלטתי שאני ניגש אליה. פניתי לאבא,
שהיה אז בשיא כוחותיו, ועשיתי צעד
של התקרבות שלא עשיתי במשך ארבע
עשרה שנה. בזמנו לא הרגשתי שיש בכך
טעם, הייתי מובך מאוד והעדפתי פשוט
לשכוח מזה".

הניסיונות לשמור על יציבות קרסו
כעבור מספר שנים, כאשר לקושי הכלכלי
התווספה התמכרות קשה. "עד אז לא
ידעתי בכלל מהי התמכרות, אפילו
בקידוש לא שתיתי יין", מספר קפלה.
"הייתי אדם שמור מאוד, אבל באותה
תקופה הכרתי אנשים שנראו לי מצליחים
והם דרדרו אותי מדחי אל דחי.
"התוצאות היו קשות מאוד: מאדם שהיה
מנכ"ל עם תואר שני בכלכלה, מנהל
עשרה עובדים ומחזיק לקוחות מכובדים
בכל העולם – הגעתי לנקודת שפל בלתי

מבור תחתיות לברכת שמייס. בהנחיית טקס ציבורי

"אבא אמר לי: 'אני רוצה שהקשר בינינו יימשך, זה הכי חשוב לי'". בחיבוק עם אבא

"בקצה הרחוב עמד רכב
השרד המפואר שלי, מנופץ
ושבור, מבלי שיש לי אפילו
כסף לתקן את השמשות
שלו או להניע אותו. אבא
שלי שריחם עליי, פינה לי
משרד זעיר בגודל מטר על
מטר, ושם הנחתי מזון

נתפסת. בתוך שנה וחצי איבדתי הכול: כל
הלקוחות עזבו אותי, שקעתי בחובות של
מיליונים ועדיין לא ידעתי איך להיחלץ.
אחרי שנתיים שבהן אשתי ניסתה לשרוד,
הבית שלנו התפרק".

מאותו רגע, לדבריו, נפתחו שערי
הגיהנום: "המשפחה שלי ניתקה איתי
כל קשר, החובות הלכו ותפחו וכשהזמינו
אותי ל'שבת חברים' אפילו לא היה לי
כסף להביא כדמי השתתפות. אמרו לי: 'אז
תביא אוכל, תשתתף באוכל', ודפקתי אצל
השכנים כדי לבקש קצת דגים.

"בקצה הרחוב עמד רכב השרד המפואר
שלי, מנופץ ושבור, מבלי שיש לי אפילו
כסף לתקן את השמשות שלו או להניע
אותו. אבא שלי שריחם עליי, פינה לי
משרד זעיר בגודל מטר על מטר, ושם
הנחתי מזון. חוויתי נפילה מוחלטת
מאיגרא רמא לבירא עמיקתא. כולם
התרחקו ממני וגם אני לא רציתי לפגוש
אף אחד. הטלפון שלי היה על 'מצב טיסה'
כל היום, מנותק מהעולם, בודד ומנוכר".

פנס בעומק האפלה

אבל דווקא מתוך החושך הזה, הבליוח
נקודות של חסד, וגם חברות אמת.
"באותם ימי שפל, ניגש אליי חבר ילדות
שהייתי חייב לו הרבה מאוד כסף", משחזר
קפלה בהתרגשות. "כשפתחתי את הלב
וסיפרתי לו על המצב האמיתי שלי, הוא
קלט את גודל השבר. בלי לחשוב פעמיים
הוא לקח אותי ל'מסעדה היהודית',
השאיר שם את פרטי האשראי שלו
והודיע לבעלים שאני זכאי לאכול שם
יום-יום, עד שאצליח להשתקם. המילים
שלו, 'עד שתצליח' ולא 'אם תצליח', נתנו
לי דחיפה עצומה.

"למפרע התברר לי שבימים שבהם הוא
שילם על הארוחות שלי, הוא עצמו
הצטמצם ולא קנה אוכל מוכן לביתו.
הוא אמר לי לאחר מכן: 'לא רציתי לתת
לך כסף מזומן לכיסוי החובות, כי ראיתי
שאתה מבולבל. אבל היה לי חשוב

"ההורים שלחו אותי
למורים פרטיים וניסו
לשלב טיפולים תרופתיים,
אבל שום דבר לא הצליח
לגעת בשורש הבעיה
שהיום אני יודע שהייתה
קשורה בין היתר לדבר
הזה ששמו 'רגישות יתר'".

דודי חוזר
הביתה

דודי חוזר הביתה

שבזמן שאתה נלחם להשתקם – לפחות לא תהיה רעב. גם היום, כשאני מוקף באנשים ומצבי אחר, שמורה לי בלב הכרת הטוב עצומה כלפיו.

רגע המפנה האמיתי הגיע בשיחת טלפון מפתיעה דווקא מאביו, אחרי שהיחסים ביניהם הגיעו כאמור לנקודת ניתוק מוחלטת. "לאורך כל התקופה ההיא, הרגשתי שאבא שלי הוא האויב שלי", מספר קפלה. "פתאום, ביום בהיר אחד, הטלפון צלצל ואבא היה על הקו. המשפט שהוא אמר לי באותה שיחה מלווה אותי עד היום. אבא, שתמיד היה אדם חזק מאוד, דמות אסרטיבית ותובענית שדרשה ממני המון, אמר לי פתאום: 'דודי, אני מזדקן ואני לא רוצה לוותר על הקשר איתך. תעשה מה שאתה רוצה, העיקר שנהיה בקשר של אבא ובן. בוא נלך למסעדה יחד, בוא נתקרב'. הוא אפילו הזכיר את אותו ניסיון התקרבות רחוק מגיל עשרים, וביקש בעדינות שאם אוכל, אעשה זאת שוב.

"הייתי בהלם מוחלט", נזכר קפלה. "עוד באותו יום יצאתי לאכול איתו ועם אמא ומאורות יום הקשר בינינו הלך והתעצם. אנחנו עדיין שונים – אבא חסיד גור עם כל הלבוש והמראה החסידי ואילו אני נראה אחרת, אך הוא ללא ספק בין האנשים הקרובים אליי ביותר בעולם. "במהלך מסע השיקום גם גיליתי דבר מעניין: יש קשר ישיר והדוק בין הקשר של אדם עם אביו הביולוגי ובין הקשר הרגשתי שאבא שלי מקבל אותי בדיוק כפי שאני, בלי תנאים, נפתחה לי הדרך להבין שגם בורא עולם מקבל אותי כמו שאני. וכן, ממש כמו אבא, הוא אוהב אותי למרות הכול. החוויה הזו קירבה אותי והחזירה אותי אליי מתוך מקום נקי לחלוטין. זו הייתה תשובה אמיתית שהגיעה כולה מאהבה".

מסע של תיקון

כאשר המרחב הפיזי פנוי, גם המרחב האישי הופך לפנוי. באותם ימים הצליח

בתוך שנה וחצי איבדתי הכול: כל הלקוחות עזבו אותי, שקעתי בחובות של מיליונים ועדיין לא ידעתי איך להיחלץ. אחרי שנתיים, שבהן אשתי ניסתה לשרוד, הבית שלנו התפרק

מאתיים אלף שקלים. לשם כך יש צורך בכוחות עצומים, בתחכום ובאנרגיות אדירות. ומה קורה כשהאנשים האלו לוקחים את אותם כוחות אדירים שהם קיבלו במתנה מבורא עולם, ובמקום להשקיע אותם ולשרוף אותם בהתמכרויות שונות ומשונות, הם משתמשים בהם כמנוע של צמיחה והצלחה? הרי במצבים כאלו, כשהכוח הזה מופנה לטובה, אף אחד בעולם לא יוכל לעצור אותם.

"את המסר הזה אני משתדל להעביר בכל פעם כשאני נתקל באנשים שמתמודדים ומחפשים תקווה: לא משנה איפה אתם נמצאים כרגע ובאיזה בוך עמוק אתם שקועים, תמיד, אבל תמיד, יש לכם סיכוי. גם מהבור העמוק ביותר בעולם אפשר לצמוח ולהשתקם. אנחנו חיים במדינה מדהימה שאוהבת אתכם, ואנשים ישמחו להושיט לכם יד ולעזור לכם מכל הלב. רק בתקשו את העזרה הזו ואל תתייאשו לעולם".

להפיץ טונות של אור

לאחר שהשתקמת חזרת לעסוק במסחר? "כן, בתחילה חזרתי לעסקים הקודמים שלי, אך לא ראיתי בהם הצלחה גדולה", מודה קפלה. "הייתי קונה במאה, מוכר בחמישים ונכנס לחובות של חמישים. עד היום ניהול כסף הוא לא הכישרון הגדול שלי. אבל בדיוק באותם ימים, כשאני מנסה לשקם את הנפש ואת הגוף שלי ויודע שהשיקום הכלכלי הוא חלק בלתי נפרד מזה, פגשתי יהודי ששמע שאני עוסק בייבוא מסין. הוא ביקש ממני להזמין לו 40,000 צמידים עם הכיתוב באנגלית: 'טנקי השם'.

"אחד האנשים שנתקלו בצמידים האלו היה דוד הלפרין, משפחתו של הרב רפאל הלפרין ע"ה. הוא התקשר אליי, סיפר לי שהם עוסקים בהפצת נושא שמירת הלשון ושאל אם אוכל לייצר עבורו בסין צמידים עם הכיתוב 'לשון הרע לא מדבר אליי'. הוא שאל כמה זה יעלה לו ומכיוון שהבנתי את גודל הזכות,

לא הסכמתי לקחת תשלום ואמרתי לו: 'אעשה את זה בחינם'. באותם ימים הסלוגן הזה עדיין לא הפך לסטיקר המפורסם שהוא כיום, אך נכנסתי בכל הכוח לפרויקט. לא הסתפקתי רק בייצור צמידים, אלא הוספתי וייצרתי בסין עוד כמאה מוצרים שונים עם אותו כיתוב. למעשה, זו הייתה הדרך שבה הסלוגן חדר לציבור והפך לסיסמה שאין מי שלא מכיר. משפחת הלפרין דאגה לחלק את המוצרים בכל מקום ועד היום אני מתרגש לחשוב כמה זכויות נזקפות לזכותם.

"יום אחד הלכתי עם דוד הלפרין ברחוב והוא נעצר פתאום ושאל אותי: 'אתה אוהב להיות יבואן של מוצרים? שתקתי והוא המשיך ושאל: 'מה אתה באמת אוהב לעשות? אמרתי לו את האמת: 'יבוא מוצרים הוא הפרנסה שלי, אבל אני באמת אוהב לצלם ולייצר קליפים, רק שאין בזה כסף'. ואז דוד אמר לי משפט חזק: 'אם אתה אוהב את זה – לך אחרי הלב שלך. יש עניין גדול לעסוק במשהו שאוהבים, בורא עולם לא נתן לך כישרונות סתם'. "כבר למחרת החלטתי שאני מתחיל לעסוק בצילום וחיפשותי את הלקוח הראשון שלי. עד מהרה מצאתי אותו, זה היה מפעל גדול שביקש שאפיק לו קליפ. עבדתי על כך במשך יומיים, קיבלתי מאה שקלים והרגשתי שגם הם לא מגיעים לי. כך התחלתי לעסוק בתחום, לאט ובצעדים קטנים. במהלך תקופה לא ארוכה התחלתי לייצר קליפים משלי וגיליתי לתדהמתי שאני משפיע באמצעותם גם בציבור הכללי וזוכה למיליוני חשיפות. בתחילה זה היה נראה לי טבעי ולקח לי זמן לקלוט שאני חריג בנוף, הרי אין עוד מישהו מהמגזר שעוסק בתחום וזוכה לכל כך הרבה צפיות מחוץ לציבור שלו.

"התחלתי להבין את הכוח העצום שיש לי ביד ואת ההזדמנות הנדירה שנקרתה בדרכי. הבנתי שאם כל כך הרבה אנשים צופים במה שאני מציג להם ומקשיבים למה שאני אומר, אני יכול לנצל את

"פניתי לאבא, שהיה אז בשיא כוחותיו, ועשיתי צעד של התקרבות שלא עשיתי במשך ארבע עשרה שנה. בזמנו לא הרגשתי שיש בכך טעם, הייתי מובך מאוד והעדפתי פשוט לשכוח מזה"

"עברתי לירושלים כדי לגור בסמוך לאבא, זה חלק מהכרת הטוב שלי". במפגש היומיומי עם אביו

הזכות לפגוש צדיקים. במפגש בלשכתו של אבי תנועת הקירוב הגרי"ד גרוסמן

ציצד מכבדו. דודי קושר את הנעליים לאבא

הפלטפורמה הזו כדי להציג את הצד היפה של הציבור החרדי. הרי קיימת כיום כל כך הרבה שנאה בתקשורת וכשמציגים לחילוני המצוי את היופי האמיתי של הציבור החרדי, זה קידוש השם ענק."

שליחות תחת אש

ההפקות מאחורי הקלעים הפכו עד מהרה לקליפים מהדהדים ויראליים, ואז, עם פרוץ מלחמת 'חרבות ברזל', תפסו היצירה והשליחות שלו נפח חדש. מתוך החושך של אותם ימים נקרא קפלה לגייס את הכלים שלו למען המערכה ההסברתית והמורלית של העם.

"למחרת שמחת תורה תשפ"ד פנה אליי איש העסקים והפעיל החברתי שי גראוכר ואמר לי: 'שמעתי על הכוחות שלך, אני מבקש שתיצמד אליי'", מספר קפלה. "מאז, במשך שנה שלמה, ייצרתי את כל הקליפים שלו. כל אחד מהם הגיע ברוך השם למיליוני חשיפות וזכיתי לעורר דרכם בסייעתא דשמיא קידוש השם ענק. עם כל קליפ שהפצתי קלטתי את העוצמה של השליחות, כי גראוכר הוא דוגמה לדמות חרדית שמצלחה להפיץ אור שאין לו אח ורע."

השליחות הזו לקחה אותו גם למקומות המסוכנים ביותר. "כבר בתחילת המלחמה, עוד בימים שבהם צה"ל לא שלט לחלוטין בעזה, הכניסו אותנו בהיחבא לתוך הרצועה", הוא משחזר. "היינו שם שלושה אנשים: רבה של רוסיה הגאון רבי בערל לאזאר, שי גראוכר ואני. זו הייתה הפעם הראשונה שבה התוודעתי לרב לאזאר, שהוא אדם חזק מאוד ובעל השפעה עצומה שאף עושה דברים רבים למען עם ישראל ויחד עם זה צנוע להפליא. "מצאנו את עצמנו מסתובבים בתוך עזה, בדירות מסתור של חיילים. הרב הביא איתו כסף כדי לחלק להם, במטרה שיתרמו אותו לצדקה כשיחזרו הביתה וכך יהפכו לשלוחי מצווה שאינם ניזוקים, ושי ואני עודדנו והרמנו את המורל. לבסוף, כשנפרדנו, אמר לי הרב לאזאר: 'אני רוצה להזמין אותך לבקר במוסקבה, לראות את

"המשפחה ניתקה איתי קשר, החובות תפחו וכשהזמינו אותי לשבת חברים לא היה לי כסף להביא כדמי השתתפות. אמרו לי: 'אז תשתתף באוכל', ודפקתי אצל השכנים לבקש קצת דגים"

"מבירא עמיקותא לאיגרא רמא". בפגישה עם הנשיא יצחק הרצוג

מסע עולמי בעקבות שלוחי הרבי מליובאוויטש. עם רבה של ברלין הגר"י טייכטל ונשיא גרמניה

דודי חוזר הביתה

האמת היא שחייתי בעיקר בתוך פוזה אחת גדולה, בעולם של 'נדמה לי' כי גלגלתי הרבה פרויקטים, אך לא באמת ראיתי בהם הצלחה גדולה

מה שאנחנו עושים שם. "אחרי כמה חודשים טסתי לרוסיה. הרב שלח אותי לסירוק מקיף במוסדות חב"ד ברחבי המדינה והופתעתי לגלות עולם אחר, פלנטה אחרת לגמרי. היה לזה הד ציבורי עצום. הקליפים שייצרתי שם יצרו כל כך הרבה קידוש השם ופתאום אנשים ראו מה קורה ברוסיה – עולם שאף אחד לא באמת הכיר מבפנים. בעקבות כך הרב הבין את כוח ההשפעה של המצלמה והוא המשיך להזמין אותי שוב ושוב. כך נסעתי בכל רחבי רוסיה וייצרתי תהודה אדירה לעולם השליחות המופלא של חסידי חב"ד. באותו זמן התעוררתי לראות את סיפורם הקסום של השלוחים ואיך שבכל נקודה על פני הגלובוס, גם במקומות הנידחים ביותר, יש שלוחים של הרבי מליובאוויטש זי"ע."

"כמי שמתמקד ביצירת תכנים מעניינים, הנושא הזה שבה את ליבי", ממשיך קפלה. "באחד הקליפים מצאתי את עצמי מתבטא ואומר: 'ריבנו של עולם, הלוואי שאזכה להפיק פרויקט של שליח אחד בחודש בכל רחבי העולם'. בעקבות הקליפ הזה נוצר קשר עם הרב שלומי פלס, מאנשי המפתח של חב"ד, שכתב לי הודעה קצרה: 'אני רוצה להיות שותף שלך'. מאותו רגע הוא הפך לשותף שלי לפרויקט 'שלוחים סטורי'. בכל חודש אני נוסע לנקודה אחרת בעולם כדי לתעד ולהפיץ אור של יהדות. רק בארבעת החודשים האחרונים הספקתי לבקר בטייוואן, במדינות באפריקה כמו רואנדה ואוגנדה, וגם ברוסיה, בהולנד ובסין. אני פוגש את המסירות המדהימה של שליחי הרבי מליובאוויטש בכל החורים הכי נידחים של העולם, ואני מביא את האור הזה לכל מי שמעוניין להכיר ולהיחשף". לצד ההתרגשות הגדולה, קפלה אינו מסתיר את הרגעים הקשים והמטלטלים של המסע חובק העולם. "הרגע הקשה ביותר היה כשהתרחש הרצח של השליח הקדוש הרב צבי קוגן הי"ד באיחוד האמירויות", הוא נזכר. "בדיוק כמה ימים

לפני כן הספקתי לצלם אותו בדובאי וזה היה אחד האירועים המטלטלים ביותר בחיי. אבל אני חייב להדגיש כי שליחי חב"ד, במקום להיסגר ולהתכנס פנימה בעקבות האסון, רק מגבירים את האור. ניכר שיש כאן אמונה אדירה שממשיכה לפעול ולנצח, גם כשקשה ביותר. אני לא מפסיק להודות לבורא עולם על שאני זוכה להביא דרכם כל כך הרבה מסרים של אור."

הכוח שבחולשה

פרויקט נוסף שמקדם קפלה מידי יום ביומו הוא פרויקט הנחת התפילין, כאשר הוא שולח מדי בוקר תמונה שלו עטור בתפילין, לצד שאלה פשוטה: "מי מצטרף אליי?"

"אין יום שאני לא מקבל מאות תמונות של יהודים שמניחים תפילין – לאו דווקא בבית הכנסת, אלא בבינם פנימה או במשרד. לא פעם הם כותבים לי שמעולם לא הניחו תפילין קודם לכן וכעת הם עושים זאת לראשונה מאז יום בר המצווה שלהם."

"אני גם מגיע מדי בוקר בקביעות לביתו של אבא שלי כדי לעזור לו להניח תפילין, וזה לגמרי לא מובן מאליו. כפי שצינתי, אחרי שנים שבהן היינו מנותקי קשר ולא דיברנו כלל, עברתי דירה לירושלים, אף על פי שבמשך שנים ברחתי מהעיר הזו, העיקר שאזכה להגיע אליו מדי בוקר. הלוואי שאזכה לעשות זאת עוד שנים רבות."

מה אבא שלך אומר על העשייה שלך כיום?

"אבא מתעניין מאוד בעבודה שלי. נוסף על כך, הקשר בינינו הפך לעמוק וחיובי כל כך, שמעבר לשותפות שלו מאחורי הקלעים, אני גם נוהג לפרסם קליפים משותפים שלי ושלו. חשוב לי שאנשים יראו שלמרות השוני החיצוני והמובהק בינינו, אנחנו לא מפסיקים להיות יחד, לאהוב זה את זה ולהדק את הקשר בכל יום. פנו אליי לא מעט אנשים בעקבות

"רואה שליחות לספר את הסיפור שלי". עם הגאון הרב יגאל כהן

כך ושיתפו אותי בסיפורים מורכבים על פערים קשים בין הורים לילדים ועל כך שהם מקבלים מאתנו השראה". כאן קפלה עוצר לרגע ומבקש לחדד נקודה עקרונית: "לפעמים קיימת תחושה בציבור שהאבא, בתור האדם המבוגר והאחראי, הוא שצריך לקחת את היוזמה ולהתקרב לילדיו. אני לגמרי לא מסכים עם הגישה הזו. כילד, חלה עליי מצוות כיבוד הורים, ועליי מוטלת האחריות לבוא לקראת אבא שלי ולשנות את התפיסה כלפיו. וגם אם אני סוחב פגיעות או משקעי עבר, התפקיד שלי אינו לחכות שהוא יבקש סליחה, אלא לדון אותו לכף זכות. אני חוזר על המסר הזה שוב ושוב בהזדמנויות שונות, מודה על כך שניחנה לי ההזדמנות לתקן ולכבד את אבא שלי מחדש, אחרי שנים רבות שבהן, לצערי, החמצתי את הזכות."

ובכנות, אתה לא מתבייש לחשוף את הדברים האישיים והרגישים האלו בפני כל קוראי העיתון?

"אגיד לך את האמת: ככל שחולף הזמן, אני מבין שלשתף בקשיים ובחולשות שלך זה לא בושה – זה עוצמה. אין אדם שלא עובר התמודדויות בחיים ואני אומר את זה אחרי שהזדמן לי לראיין את האנשים המשפיעים ביותר במדינה, בדרגות הגבוהות ביותר."

"דבר אחד מהותי למדתי מאותם מפגשים: כשאתה מעז לפתוח את הלב שלך ומשתף את האדם שמולך במה שעובר עליך, המחיצות נופלות. הוא יפתח אליך חזרה ויספר על המורכבות שלו ואז תגלה שאין שום סיבה להתבייש בקושי, כי בסופו של דבר – כולם מתמודדים עם משהו. כשאתה משתף אתה לא נחלש, אתה מקבל כוח ועוצה. אנשים רק ישמחו ויוחמאו מכך שאתה מתייעץ איתם ומבקש לשמוע את עצתם. צריך רק להשיל את הקליפות, להעז לבקש עזרה ולזכור שמאחורי כל מסכה של הצלחה מחכה לב אנושי שמחפש בדיוק את אותו אור". ■